

Jak zyskać szacunek w oczach dziecka i sprawić, by ono szanowało nas?

W rozmowach z nami, coraz częściej wspominają Państwo o braku szacunku ze strony dziecka. Fakt ten wprawia Was w poczucie bezradności. Szacunek to rozumienie swoich własnych potrzeb, ale również empatyczna postawa okazywana innym. **To grzeczność połączona z troską o drugą osobę i o jej dobro.** To uznanie czyjegoś prawa do tego, by miał własne zdanie i własne poglądy. To również akceptacji decyzji, które podejmuje. Szacunek to uszanowanie godności drugiej osoby.

Człowiek, także ten najmłodszy, który nie jest szanowany, a którego zdanie jest stale podważane i dodatkowo jest zawstydzany przez rodziców może odczuwać chęć do odplacenia tym samym. Skoro nie jest szanowane, dlaczego ma szanować kogokolwiek innego? Takie dziecko staje się skupione wyłącznie na sobie i nie liczy się z potrzebami innych ludzi. Uważa bowiem, że każdy powinien dbać i troszczyć się wyłącznie o siebie, a inni ludzie nie mają znaczenia. Może to doprowadzić w rezultacie do łamania norm społecznych przy kontaktach z innymi ludźmi oraz innych zaburzeń wychowawczych u dziecka, które z wiekiem mogą się tylko pogłębiać.

Co jest przykładem braku szacunku?

- ◇ Przerwanie cudzych wypowiedzi
- ◇ Wulgarny język
- ◇ Strój nieadekwatny do okazji
- ◇ Niedotrzymywanie danego słowa
- ◇ Spóźnianie się
- ◇ Ignorowanie rozmówcy
- ◇ Lekceważenie potrzeb innych
- ◇ Nieszanowanie pracy innych, niszczenie owoców cudzej pracy
- ◇ Wyzwiska lub celowe przekręcanie czyjegoś imienia lub nazwiska
- ◇ Obrażanie kogoś
- ◇ Krzywienie się, przewracanie oczami, gdy ktoś mówił
- ◇ Wykonywanie obraźliwych gestów w stosunku do innych ludzi

Znając sposoby na spokojną komunikację językiem żyrafy, już od najmłodszych lat dziecka trzeba uczyć je szacunku w każdej relacji. Żaden człowiek nie rodzi się z umiejętnością szanowania siebie i innych. Zatem pierwszym krokiem w stronę zasady szacunku jest okazywanie go sobie przez dorosłych w obecności dziecka oraz szanowanie potrzeb i uczuć samego dziecka. Konieczny jest tu konsekwentny i systematyczny wysiłek wychowawczy. Nasze dzieci, to znakomici obserwatorzy. Szybko wyłapują szanujących się na wzajem dorosłych oraz otrzymując od nich szacunek dla siebie.

www.istock.com

Posłuszeństwo i szacunek dziecka trzeba wypracować:

- ◇ dziecko potrzebuje zdrowych granic i często testuje je na rodzicach lub opiekunkach,
- ◇ nie wprowadzajmy dziecka w tajemnice dorosłych- ani dziecko, ani nastolatek nie są naszymi kolegami,
- ◇ nie rozgrywajmy dziećmi konfliktów małżeńskich ,

- ◇ przestrzegajmy WSZYSCY w domu zasad dobrego wychowania, uprzejmości i empatii,
- ◇ by nasze dziecko mówiło do nas „dziękuję” albo „przepraszam”, stosujemy te zwroty w kontakcie z nim,
- ◇ poprawiamy błędy dziecka, korygujemy jego zachowania i zwracamy mu uwagę tak, by nie poczuło się przez nas zawstydzone,
- ◇ nie krzyczymy, gdy chcemy, aby dziecko nie krzyczało,
- ◇ powstrzymaj się przed krytykowaniem innych w obecności dzieci,
- ◇ nie używajmy wulgaryzmów w obecności dzieci, gdy nie tolerujemy ich sami i nalegajmy na przeproszenie za ich używanie,
- ◇ słuchajmy uważnie, co ma do powiedzenia,
- ◇ dotrzymujmy obietnic,
- ◇ pomagajmy oswoić trudne emocje,
- ◇ wspierajmy w rozwijaniu zdolności i talentów,
- ◇ uczmy mądrego rozwiązywania konfliktów.

Pokażmy naszym dzieciom i nauczmy je używać słów:

- ◇ *Uważam, że...*,
- ◇ *Chcę powiedzieć...*,
- ◇ *Myszę inaczej...*,
- ◇ *Muszę to przemyśleć...*,
- ◇ *Nie zgadzam się z tym, ale rozumiem twoje stanowisko...*,
- ◇ *To cenne spostrzeżenie...*,
- ◇ *Ciekawy pogląd...*,
- ◇ *Chciałabym, żebyś wzięła pod uwagę...*

Nie starajmy się również zdominować naszego młodego rozmówcy. Słuchajmy do końca, bez przerywania jego wypowiedzi. Patrzmy na rozmówcę i uwzględniamy jego komunikaty niewerbalne. Dajmy sygnały, że słuchamy go aktywnie. Szacunek dla drugiej osoby to prowadzenie rozmowy w taki sposób, by nie osądzać i nie oceniać, unikajmy zatem podniesionego tonu i gwałtownej gestykulacji. Szacunek pozwala nam podejmować mądre dyskusje, które oparte są na argumentach zmierzających do zrozumienia, a nie do przekonania lub nawet do pokonania rozmówcy.

Co mówi rodzic	Co słyszy dziecko
<i>Ukłoń się sąsiadce!</i>	<i>Mama nie wie, że potrafię się zachować...</i>
<i>Nie wtrącaj się w rozmowy dorosłych</i>	<i>Dorośli mogą się wtrącać, kiedy ja mówię...</i>
<i>Nie przerywaj...</i>	
<i>Słuchaj, co do Ciebie mówię</i>	<i>Dorośli mogą wydawać polecenia i nie liczyć się z moim zdaniem ...</i>
<i>Nie krzycz.</i>	<i>Dorośli wolno krzyczeć,...</i>
<i>Zrobisz to, co Ci kazałam.</i>	<i>Tata nie musi, ale ja muszę...</i>

Ważna jest tutaj konsekwencja oraz systematyczność. Stawiamy dzieciom granice w trosce o ich właściwy rozwój. Jednak pamiętajmy, że **strach to nie szacunek**. Zmusza on nasze dziecko do określonego zachowania, jednak nie jest w stanie wykształcić prawdziwego szacunku i powoduje szereg innych, bardzo poważnych problemów i zaburzeń psychicznych oraz emocjonalnych.

Okazywanie szacunku oznacza akceptację innych sposobów myślenia oraz zachowanie dystansu emocjonalnego podczas różnicy zdań. Człowiek, który szanuje innych i sam jest szanowany jest po prostu szczęśliwszy.

www.pixabay.com

Katarzyna Juraszek i Nadina Maksym